

ACC. N:R M. 15508:60-117

Landskap: *Skåne* Upptecknare: *Ellida Ohlsson, Skurup*
Härad: *Vemmenhög* Berättare: " " "
Socken: *Lvenstorp m. fl. s. r.* Berättarens yrke: *lantbr. hustru*
Uppteckningsår: *1954* Född år *1889 i Skurup*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Årshögtiderna och deras firande. s. 60-117

Upprop 22/11 1956

Skriv endast på denna sida.

Upprop
2/11 1956
Fords.

Den 24 febr. 1^{sta} Bördagen, Botdagen, Bördagarna sju visserligen
inte upptagna bland de ifrågasatta helgdagarna men
jag kan därför inte låta dem passera utan att nämna
något om dem om dem då dessa jämte långfredagen in i
senare tid varit de helgdagar man mest respekterat.
Bördagarna kanske mest därför att man cirligen i bördag-
plakatet på kyrkta ort uttryckades att helga dem ö för
även därför att man fruktade för annatan för ohelgande
ar vilsdagar om man bröt daremot ö så därför att flerta-
let av folket ansåg det för oqualaktigt, uppriktligt att ar-
beta på en bördag. Något säras fast inte så mycket
finns ännu kvar ö det är nog något större menighet
i kyrkorna på bördagarna fast inte att jämföra med
som det var för 40-50 år sedan då man i allmänhet
var flitigare att gå i kyrkan än nu. På bördagarna skulle
man vara varit blidd i kyrkan. Det var så nog med detta
att om någon som inte sett ofta i almanackan utan går in
i väg till kyrkan i pulvra bläder på en bördag ö så på

våg det sig annat svartblett byskfolk, de visste att han
den här felat så höll han sig undan & gick inte in i
kyrkan utan väntade om när han den här inte längre
körde risk att möta byskfolk. Det var inte alls vanligt
att det gick till så men det kändes märkligt för den tiden.
Den här red beträffande kläder dröktis vid kyrks besöken han
som så mycket annat förtelat länge i de små gemina
lantfrösamlingarna han är i de stämor med mer blandad
& avancerad befolkning o.s. Skump & uppbyggnaden
av skolorna ha mig skett undan för undan mellan 1910-1925
året som endast får tas på ett ungefär & ej citas för myke-
het på då det är svårt att avgöra, men är det som
här är därunder överallt.

Som ett exempel på hur många man för var beträffande
iakttagande av lördagens helgd vill jag här berättat något
som går ungefär 100 år tillbaka i tiden & som jag kan min-
nas som var född 1844. Det var när den gård byggdes som
nu är mitt hem, den var då 11-12 år gammal men så

långt renare, en omvänd rökning således jämfört med vad jag haft med om psykoseder framt När man så gått till en så mycket högskola kan det verka lite, skall jag kalla det väldigt att se jobba i fullt arbete i betyg i högskolan ommedelbara värdet, men man kan varit sig även vid detta.

Alltså böndagarna måste inträngas bland ärets helgdagar religiöst sett, men även de ha haft en materielle sida o fast de nu inte beträffande den spelar sig från andra söndagar vill jag dra fram något om hur det var ännu i min ungdom. Där det varit i andra orter där man talat rikssvenska eller annan dialekt än här vet jag inte men även böndag o bönen kan ju tänkas ha varit till varandra lika o i vät om man har "bunne-da (eller bunna-da)" o "bunnen"-bunna bönen. Men så, kan skulle man allmänt ha bunna bönen o gåt till middag när det var böndag o så var också redan i mitt barndoms hem Bunne bönen var ju fin kalas mat

ö förkom även vid familjefester o. s. bröllop ö begravnin-
 g bland fattigt folk på 1800 talet ö denna rätt stod på
 gränsen mellan kalas mat ö vardags mat även i något
 bättre lottade hem ännu i min ungdom ö ansågs full-
 värdig att bjudas vid arbetsgillan ö när det kom orän-
 tat främsmande. En brinnelig familjemedlem måste
 bli kumma på kyrkan ö vörta matlagningen även
 på en böndag men var det ett strängt religiöst hem
 under 1800 talet renan kälpt när vaktbevägn gick
 genom bygden kunde man tross om ö gå till första
 mässe i en ö till två mässe i en annan kyrka, ar-
 stånd rådde man inte med då utan man gick
 gärna vid 1:2 mil för att lösa en präst man tyckte
 om. Själva källa in böndagarna så gott sig nu göra liten
 i helg men i övrigt är det inte som vörter den på
 andra böndagen. Detta har jag tecknat ner i samband
 med Böndagen men det gäller lika mycket de övriga
 böndagarna så jag kommer inte att nämna andra datum.

Fastlagon, och påmså tändagen kan liksom varit barnens
 viktig, profant sett. Redan i min barndom hade skolbor-
 nen fastlagsgillen på fastlagsdagen o även i äldre tiden
 kan det varit något detat o när våra barn som är födda
 1920 o 1921 gick i skolan var det "fastlags-gille" i deras
 skola i Lundby, själs gick jag i Pumpo byskola när
 i Tomstorp - Lundby skola gjorde kinstiden ut på deras
 gillen o med nya redn o nya lära blev det så jellfes-
 ter i andra former i stället. Den intimare kontakt
 mellan lärare - lärarinnor o barnen o eleverna kom som
 fanns för när byskolläraresen hade att undervisa alla
 barn från viderna eller rötter i klasserna från 3-4 o var
 bekant o vän i hemmet o kunde alla förns ja inte mer
 när centraliseringen genomföts, för var ja varje männi-
 ska till som stn en individ nu blev den mer o mer en
 kugge i ett maskineri, för kunde barn o unga också stå
 sig själva nu skole de was då på blev det aldrig om
 för, men det var endast i gamla om hämmen de de de unge.

är ju barnas sin tid & skulle kanske inte alls uppskatta att
 jag var sig på det sätt som barn gjorde för
 Som denna tid nu är nästan utgånna bort vill jag
 teckna ner hur det var när jag gick i skolan vid skul-
 skiftet. Då var det fastlagsgille i de flesta skolor i os-
 ten men i min skola var det inte, tråkigt nog tyckte
 vi, men så det rista inte jag gick i skolan, det var
 1903, var det en riginell brude, som hade en fröstudie
 i skolan & i vars hem läraren var en ofta rodd gäst,
 som fick infallet att det skulle bli fastlagsgille för
 barnen i skolan & skickade mejl till det så det skulle
 bli ~~arrangerat~~ choklad åt alla de c:a 50 barnen. Det var
 mig lärarens familj som inte varit vägen att ta
 det besvär som ett fastlagsgille för barnen fröde med sig
 men nu blev de så illa tomagna om vänskapen med
 gifvaren skulle bestå & så blev det fastlagsgille också
 i min skola. Minns jag rätt fick vi satsa underen
 10 öre till god det i övrigt gick åt. Det blev choklad

med ballar, lekar ö iing danser i den utrymda skolsa-
 len ö vår lärare lekte med när han inte med sin
 pol ledde dans lekarna ö kan förefölle ha lika v-
 ligt som vi. Först till minns jag en blindbaks lek
 där vi band på ögonen på läraren, smuckade honom
 runt några varv i ledet honom bort på den plats
 där han lagt en gammal lästbok för ett par stols-
 ryggar. Han skulle så söka sig fram ö stå när be-
 hört. Jag minns hur vilt jag ö hade där vi stod på
 tilltilligt avstånd från pelarstommen (några lampor i taket
 fanns inte) när han gick på gång därmed till i alldeles
 fel riktning. Kog han jag skulle minstänkt ut
 kan säg lite, lite gram ö spelade teater men stäp-
 tänkte man inte då, det blev för mig ö minne för livet
 kanske därför att det var så skarpt mot det vardagliga.
 När våra barn hade fastlagsgille i sin skola gick
 det helt familjärt till, där var läraren ö hans fru lika
 engagerade ö de barn som hade barn i hemmen hade

med mig mjölks- & grädde som det passade dem i i string
bidrag såväl läranfamiljen som hantverkarna i nägms
men också och men ingen stant från barnen kom i
påga där. Det var på det första kaffe med ballor och
på kaffet det var i en redan de "strå" hjälpt till att
rymma undan i salen. På lektes det liksom i min
skola och redan var på det det blod med min gäsa
och alla sist en spelsin, riktig träbäckning alltså.
På kommer till sist något som visserligen vilken omsorg
man där hade om barnen. Det var alltså nägms som
trotsade att ena om ge sig ut i mörket på en ena
färd mot kummet, det kunde vara över 2 km dit
och så ingen vuxen mötte ville inte lära på det stället
på i väg dessa barn, utan gav sig ut var på sitt
helt och följde dem så långt att de såg att de kom
var till sitt, att mycket vackert drog tycker jag och
väl värt att minnas, för så kunde det vara när det
var om bäst undan det gamla systemets tid.

Kanske kan det anses vord kommande det jag nu skrivit
 mer men det är det enda tillfälle jag har utt uttala det
 undan glimskan o det ligger ju ändå inte så långt till
 baka i tiden utan i den tid som så lätt undgår en.
 Fastlagsbullar har varit tradition här allt vad jag
 minns o så är det en skilnad på fm o nu är den
 att man nu tar ut dem som så mycket annat i försök
 o bryr sig saluhålla dem redan så frut julen är slut.
 För sig man många fastlagsbullar före fastlagsmåndag
 o här var det denna dag i söndagen o fastlagsmåndag
 som var bullarnas rätta tid. Fettisdagsbullar på
 tisdagarna i fastan förekom för vadst i stunds-
 mornens o från annan ut inflyttades hem, det var
 nägot man här helt saknade förtielse för. När
 man var man på 1890 talet kom till ett hem i skat-
 men där folket var från Västergötland o fick se att
 de där skulle ha fettisdagsbullar med varm mjölk
 kanel hem inte ja mer det utan vad att ja äta sin bulle.

För fjärde benämningen fettisdag är också framman-
 de här ö de benämningar i dagarna, den veckan
 kan om väl varit allmänna i andra platsen kan
 här inte nämnts för denna vecka utom för veckan mel-
 lan Palmsonsdag & Påskdagen då det heter: Blå-måndag
 Vide. Tista då skulle man tro att det var påskträdet & inte
 på den fjärde - ostka - onsta då trädet blev gäo ful.
 Så kom Skar-Tista-Lång-jeda i rikt Skutte-tida
 Vår på man kallade Påskäften så vet jag inte men
 min trodde det var oläp på att man inte brukat
 stoda till påsk för en lördag, pågan för stå oppen
 Här denna utskrivning på ämnat vill jag utgå
 till att nämna något mera om fastlagsbullen då
 det är en person jag vill dra fram ur gamla ~~tid~~
 i detta sammanhang. Här min berömdom minns
 jag särskilt Mr Görs Karls buller. Det var en myc-
 het enkel & nog också fattig kvinna som bodde i ett litet
 trästuga hus på bangårdens område i Skurups Eldon var

Membrager ska i min sälls min till komu det par innan
 mejeriet kom till eller innan man allmänt kom ut Länns
 sin mjölk det. Fast jag var liten då minns jag en komu
 det såg ut i hemmet lilla butik, grötet bestod mest av
 knästar i muddringen av en liten vitkruka disk o d.
 mjölka o ett par omalade hästlar av gammal modell
 När vi kom in kom hon o satte sig med ett lefsat med
 deg i knät, hon hade dilligs ber, o så ätte kom sin vana
 deg medan hon justade, ingo vita diäkter e.d. utom
 en rishyll gyllt rishyll förtöde (yller, rändig?) o en
 rikhed eller rikhed ochal i komu över bröstet sk. kända
 värmare eller av deges kom arbetade blev det de kärli-
 gaste bullar eller förtödebransar det var allas instän-
 miga omdöme, hemlig beten därmed kunde inget mer
 det var så. Det var stora stora bullar o flätor, bullar-
 na med en liten deg blick på toppen där andra bagare
 då hade ett stort russin. Bullar som de nu förekommer
 med mandelmassa o gräddde hade man inte då. Men

Yms. Klass hade allt det goda, smån mandel i bjudolan
mer betat i degen i det var bullen med innebak i
smak i inte alls lika bagernas nu vilka det kunde
kita att de var: "jån(-jåst) o vär o varm."
Dessa bröd ja inte sammnan med vänt helg firande
nu men jag anser det ändå vänt ett degen fram
glömskna. Jäkon bakar vi våra fastlagsbullar
som för fastlagslördag o redan under fastan när
andon fallen på i laggen fyllning med mandel i
bullarna förs gräddningen. Som likstigt mjuka o
nygräddade men kalla kan vi också skära toppen
av o fylla med crisp grädde var vi för lust lästik
bullar till ja fastlagen. Till anser vi men inte tiden
mellan jul o fastan som nu blivit sed; det är ja nu
så att bagerna saluföra fastlagsbullar på runt men
under fastlagen kommer vi det sedan gammalt, en för-
nyckning av rederna i detta så vad om i så mycket
annat. Alltså tiden fastlagslördag - måndag var här

från ett par årtionden in på 1900 talet. Fastlagsbullen var
 rätt tid men i Malmö i hem med inspiration från an-
 man ut både de samman med tvådagarna i fastan.
 Skönt som också ommit allmänt lustig i renare tid
 är fastlagsriset, det tar vi i vår egen trädgård.
 Det var liksom till exempel både fastlags lördag - söndag
 i måndag från i mitt hem var nog måndagen mest
 kallas men måkända var det därför att min var född
 en fastlags måndag (1847) jag minns att hem att vi
 fyllde år just på en födelisdag. Man vade sig på
 från med att göra sammansättningar av dagar i jag
 kunde de gamla ibland säga på spanskt "De e fastelarns
 manda po tista" - när de tog en till i almanackor.
 25 mars Maria Bevidelsedag vet jag knappast vad jag
 skulle säga om annat än att vi den dagen gräddes
 väfflar även om vi kan ha sådana även vid andra till-
 fällen, de ha kommit att kina till de som till exempel
 var denna dag liksom inte fått plats varken från eller
 nu

8 nägot särskilt; kyrkligt sammankommande som är värt
 att anteckna som jag inte finner. För när den 24
 mars var allmänns föredag som ju alltid denna lördags-
 dag i vägen för alla som skulle flytta eller tejlpa
 till vid flyttning, en flyttning på landsbygden var
 för ett mycket stort antal i våra dagar med
 dess kyrkliga & religiösa föredag men trots den stora som
 var förbinden med en flyttning redades dock ofta
 med flyttbegille just på kyrkans beviljningsdag om man
 var barmen så pass in att det kunde gå för sig, man
 hade ju under förhanden varande omständighet utan inga
 stora anspråk på barmfört men kunde ha lika riktigt
 för det, ja kanske viligare just därför hjälpa hade vi
 varit förlopp d. 26 mars & tillstodde då vårt ställe så för
 oss personligen är ju denna tiden en minnes tid
 Memora är ju inte denna helgdag någon förtäende helg-
 dag utan för nästan obemärkt passera förbi kyrkligt
 rätt & den kan ju inte heller för värt någon kyrklig

om jag så får säga, liva minnige man som Marie kyrkogångs-
dag. Jag skulle tro att man, just man inte reflekterade
däröver liksom fann mera ressnans hos det realistiska
stiska som man begrep på den tiden. Kommer man jävra
"gick i kyrka" än hos det mystiska, det obegriplige
mer heliga i bevädelsen, den obefläckade avlösningen.
Jag kan inte hjälpa att jag skriver mera om det som
varit än om det som är, mest förefaller så jämstämhet.
Under fastlags tiden var hela den svenska kyrkan i
kyrkan samt bländad liksom vid de andra tillfällen då
litanierna förekommer i mässan. I så här det varit i lands-
bygden in på 1920-talet; gemina lands församlingar, i
detta som i allt annat sådant har församlingar med
tätorten gått frie för den kyrkligt sinnade vilan dock allt-
jämt något av allvar som fastlags tiden ämnar om det inte
är på långt när så märkbart som för i allvaret. Vid-
minneri alltjämt på långfredagen något som blev uppen-
bart när påskdagen går in med sin glada tronsgänge.

Så går då fastan ö bi än framme vid Palm söndagen
 i som påstäm kommen samt detta är än det den 14 april
 i full bän med vartblommor ö spricande grönska. Med
 mandagen ingår den vecka som här i orten haft
 namn för alla dagarna som jag förut nämnt:
 "Blå-manda, vide-tista, askel-orusta, skär-tista, lång-
 freda ö skitte-löda" ja ibland sade man också vid
 uppmärksning liksom är bara fasten också "granna-sunda"
 Här blå-mandag nämns jag en red som höll på
 att försvinna ö också kom en bänk medan jag gick
 i skolan, jag tror den var helt borta när bealet gick
 in. Jag vet inte om dess utbrednings område då
 det försvann helt omärkbart ö ingen har sedan talat
 om den ö oet därför inte heller om den hade något av
 tradition över sig endast att en rest därav fanns
 kvar bland skolbarnen i Skarvns bys folkskola vid
 slutet av 1890 talet. Barnen brukade då i mygga faste
 papperslappar på varandra ö hade roligt däret jag

Inn det var något skämt om blåkullarens men minnas
 är dunkelt på denna punkt, att jag minns något därav
 beror mig på att inte var läraren gick på skolan
 då en eländig pojke bland "di ston" klippte ut
 en figur av en blå skrinbaks pärm i obemärkt
 stick upp den under rock-bragen på lärarens rygg
 där den blev sittande, ingen skvaltrade i märkte
 läraren något på baksida han inte därnär han var en
 god psykolog när jag slutade skolan 1903 var redan
 en bråk. Jag kan betat dra fram detta dunkla minne
 därför att jag aldrig hört eller läst något därnär.
 Att man skulle tro sin påsk fött "vide-tista" i
 inte på några villkor "aska-onsti" kan jag sedan nämna
 Det kan man fast nog vid in i senare tid i den genera-
 tion som var före min gillade aldrig att fött framgås
 ut på onsdagen, trodde den inte på tisdagen fick den
 några veckor till nästa dag, skämt i allra sin plan.
 det när det gäller denna sak i man visste ofta inte

från Skurups del, nästan blivit något en helgdag
och så den där för att man, påminst, de stäm. stads
betonade från samlingarna eller med inträde av yngre
prästmän, inför nattvardsvesper på den dag då
nattvarden instiftades. Detta är något som varit
otänkbart för när man hade så stor vikt vid att
man skulle gå till nattvarden fastande eller i det
när måste fastande, det skulle rent av anses för oan-
ständigt. I detta avseende har ju ärkebiskopen helt på ord-
rats ömsesidiga påminst och i min ungdom när
jeg gick i lista 1904 att man inte skulle tolka bote-
pensens ord "att fasta ö lekambiger bereda till väl till
att är till anständighet" så att var något som föll
as sig själv att man både var fastande, utan så att
det var det mindre väsentliga, man fick inte ta det
så bokstaveligt att man undlade illa därmed men natu-
righets helen inte överste sig med mat ö dryck, man
redan att gå till altaret men eller mindre fastande till dess i

mig blanda de äldre in på 1900 talet ofta livet ut o de
 jagm där på matträdgången på kvällen för något hämmade.
 Långpedagen är alltfjämt en stilla dag, usg der mest
 stillsamma på hela året, så kan det varit o så är
 det än trots allt. Det är den helgdag då prästerna för
 re den största meningheten; kyrkorna står res ingen
 enda människa i arbete i dag o jag minns hur
 man vägerade när en nioåring för flera år sedan
 satte sin hölländare i gång på Långpedagen. Orkar
 man gå man i kyrkan, om inte så kaller man sig till
 radins gudstjänster. Vid radins program beträffa
 så minns jag hur det var i dess början på 1920-
 talet när det fanns långa uppkäle; programmen
 då främst på Långpedagen endast allvarliga program
 men nu fanger man det ju allt mer att många ing
 in lättare inslag när den litson andra dagar skulle
 fullas ut till varje pris så inga luckor uppstår. O g
 tyckes i yamta att denna enda dag på hela året skulle

samma hälsas på pån ovidigt Tingel-tangel men
 tiden är väl sådan. Jag är inte så dum som gillar
 att kussa krogan på halv stång på lång pedogen
 men allvar i respekt på denna dags helg tycker
 jag man bör behålla i tanka på vilken dag det är
 5 materiellet kommande väder är inte på några
 tradition. Skulle vi gjort det skulle vi kunna oss till
 tvivelgaste kost denna dag, salt mat i råmjöls-
 gjöt både min man var det vanliga i hennes ung-
 dom eller fram till 1880 talet, sedan blev det 7 e
 ägg & kaka en vanlig middagsrätt men där är inte
 tradition bildande, därför lög den nya tiden på nya
 steg på elen annan vidlyftighet var aldrig före
 kommit denna dag i ordentliga hem i usg inte en
 måh dock jag skruar ordentliga hem workats en fins
 usg.

Ja så återstår då är den tygts veckan som man som säger
 endast påskaften. Att man på kallade den för —

"skytte-tröda" trödde man man berödde på att man
 för uppsköt städningen till denna dag i ett allt en-
 bete legat nere på långfredagen, om denna motive-
 ring välles vet jag inte, på skämt kunde man ju
 förstås ranns ut i alla påskdagar för granna-sunda
 påskafton utgått liksom en vandringst, man tik-
 om går på det mörka & dyster ut i det
 ljusa & glada såväl andligt som materiellt sett.
 När vi kommer till kyrkogården med våra järn-
 tiller för de gamla gravar ligger det gult överallt.
 Det har blivit här även över de städer viloplats
 när vinterns mossa- & grässtrånar byts ut
 mot levande blommor, påskliljor överallt. Yrme
 i kyrkan finns allt efter församlingens störelse att den
 flera kyrkor i Sverige flera påskafton är begravnings-
 dag v:1. Även om man inte längre finner något ar-
 reende vid den gamla tron att äkten skap som ingick
 mellan järk & pingst skulle bli mindre lyckliga så

tycks man alltså varit undviken att gifva sig under
de s.k. "snarre-veckorna"

Så är det påskäggen = "kullekämparna" som nog var
en mycket större betydelse för än nu. Om den här
jag skrivit förut men för samman huggets skuld
har jag väl för med något även här. Vissat äter
man kokta ägg även nu & där det finns barn de.
Man är vad det är malar & utar man på dem men
traditionen såder den hölls i sin från fjurus inte mer.
Man är nu dem & man läsa Tidningarnas förs hälls-
ridn & där finns ingen plats för det gamla sådant
det varit, det är utbrudat & hop blandat. Påskäggen
är ofta av annat material i de som är "naturliga"
är dekorerade & målade & ofta kända för
den som minns hur det var för brennells hugg-
ningen & påsk-båringar har kommit till. För var
det ett stort fat med ägg, på 1800-talet färgade i
pärmt lökskal-gula & bruna, härmed = gröngrå, bark =

gula o grå o så röda, lila o blå i samma färgbad som
 man färgade ullgarn i. När reket gick in kom så
 de bebrämde tyska äggfärgerna i gamla påsar
 med ägg, hade min vackra pastellfärger o så
 många ar renare, nog också av tyskt ursprung
 napper man repte om de brösta äggen o som lö-
 tes upp o lagas in i färg när äggen lades i vänn.
 Vatten o de fick bilden o man var eningar i olika färg
 Glode till förmitts barn i huset hade jag nog färgat
 "ulle kumpa" ja något av dessa sätt ja att de skulle
 ja till uppfästning av hur det varit ja men
 nu är man ja bebrämde av sig där till. Något
 försande ja ägg o lekar med brösta ägg före kom-
 mer ja inte mer, det är länge sedan glömt mer fram
 till 1880 talen skulle allt gårdarnas folk jämsamt till
 Fjärrarna ha en hög av olika färgade ägg (hård brösta)
 som var o en själv fick ta hand om, liksom beträffas
 de "pula högarna" o hus hålls med efter behov, äte upp

trätt på längdan, leka med eller gömma ett av tin
 nästa påsk för att därav komma utstås rätt öde.
 Var ägget då urme fullt blev han eller hon rik
 var det tomt eller intrykat blev han fattig, det
 var spännande sader om som varit med
 därom, när man gjorde denna under sovring i
 sällskap. I ett fall sade han, var drängens ägg
 tomt men i stället lag i skalet en mask (det
 hade förmodligen varit spröckt just man inte märkte
 det) agaron till detta ägg slutade på jättygårderna
 efter att ha gått omkring lusig o enögd som tiggare.
 Om skildring blir på mest av tiden som gått men när man
 är gammal blir det så utan att man är för det
 den tid som gått präfaller på något sätt rikare
 än den som man är, men är med, imet man lever
 sig oförmakt i i minnen, det var så olika för
 mig nu, allt är nu så likriktat. Något mera vill
 jag ha med om påskäggen. När jag var barn o som

färgade järskäggen efter de äldsta metoderna hade
 varit länge i förväg oermlat äggskul som man fått
 gumm att sticka ett litet hål i vardera ändan av
 de ägg vi använde i huskålet i så blås ut
 innehållet. Stora dessa tramma skal färgades som
 tidigare. De kunde man hända upp på rinnen o deknora
 med men jag tror också att som många andra såda-
 na undant: i ägg fatet ett lyha upp då fatet eller
 skulan skulle stå färdigt i grann till annan dag en.
 En del av de färgade äggen äro järskäften men
 resten stod som pyddnad till annan dagen. Men
 jag, påskdagen att aldrig de gamla kokta ägg så
 var här i mitt minnande hem med mina förä-
 ldrar under hela deras livstid eller till oktober 1940.
 Det var en gammal tro att den som åt ägg på påsk-
 dagen fick "kålar" - jersan - den mystiska sjukdomen
 av malaria typ som de nog aldrig sig i trumsser-
 na men som de inte kunde finna någon rimlig

fröblaning till 5 som var ett sådant gissel för många.
De som en gång drabbats därav blev aldrig denna
periodiskt återkommande febersjukdom bortom.
Jag har själv varit i övrigt friska gåringar
bägga hjälplösa sjukande under förra åren
med flera följande feber. Den riste jag minns var
just min i det var min mors svärfar som dog 1918
93 år gammal, han hade haft sjukdomen från
sin ungdom eller medelåldern. Man får därför inte
undra över att de gamla undvika att äta ägg på
dagar när man allmänt trodde att man längre
kunde freds sig för detta folk gissel för så sådant
var det så vanligt som det var. Inga gånger behö-
de man för påståendet utan att försöka på tal.
Så något om leken med ägg fast över de långa
tider som gått. Jag skall nämna mig till några min-
nen: En man var med ett par barn ungefär av min
ålder o gramma till oss blev ansluten i vår brude

när den käft när det passade sig på bjuda dem till oss så också på äggkalas på annandagen.

Dermed var det så att Lisa oss barn gamla lekta. Hon var född i Åter och hade hela sitt liv vistats här och var född på 1840-talet. Hon kunde oss hun man hade sig med "ulle kampan" och för att vara upp läsaren av detta lite vill jag först tala om min första erfarenhet av käft. Lisa bad mig försöka bräcka ett käft ägg genom att stöta det mot pannan. Jag gav mig inte tid att titta på till slut utar sig ett ägg och dängde i sin panna - ägget var lös käft! - När man skriker fördligt åt den slakade 8-åringen och de värsta spåren utplånats fick jag veta att det var ändan av ägget jag skulle försöka bräcka mot pannan i seden slog man pannan både gul och blå utan att lyckas därmed.

En annan lek var den man kallat "plocka ägg"

När sade man "binka ägg" man binkade den ihop
när man stötte den samman ö den var ägg bink
varm matpasteras

En tredje lek bjök till så att man lade ut ägg
i red på golvet (lek en år från ler golvens tid)
med lite avstånd emellan i så högt den upp
ö nedvända mangellåster (ar bavel dmer) lagen
lutad på visst avstånd från ägg raden i tät en
ägg rulle utifrån (svärsen ar med en tegel yarna
som väl brukats på andra orter) de ägg man träffa-
de vann man, när man missade fick utstå.
Du vid. Dessa gamla ägg leker ha säkerhet haft
stort utbredningsområde: jag har tagit dem med
mig uti stämmed från fram att de varit i bruk den loka-
sävat som på Åster län, fast de nog från binnit
ar bruk o glömts bort här. Det tillfälle jag har
beskrivet var just änder endast en tillfälligt
upplivande ar något som föruut varit red ö att

Jag minns det blev mig känt på matris med
äggarna i ansiktet.

Jag tänkte i ett häsen i radiio om inför påskan en
ramsa som skulle ha sitt ursprung i England
o om här började med: Trille-lille osv. Den här jag
kint många gånger här för o då som gata o ter-
ten här tydde så: Trille-lille oppad Fag, Trille-
lille närad Fag, Trille-lille stod iten Trille-
lille ingen man, Finns i hela detta lamm,
som Trille-lille leva kan. Va e de? Sjyget.

Påskdagen o armandagen här vi utan något as tra-
dition, jag kan inte heller finna något fast i den vägen
på dessa helgdagar utom äggen. Man går i kyrkan på
Påskdagen eller lyssnar på radio o ser på de glada
trångångarna i sång o musik o så är det små kaffe-
kulis hemma o bräta helgmat utan tradition. I hem-
det är man är mera rolig av sig o mera rovd av röjen
bräta på hemmet ser man bröt eller spar sig på annat sätt

Upprop
20/11 1956

Förfs.

"Valborgsmässafton" - "Vallbovraftan" sade man här för,
 har just i år en gammal Tradition som i flera år
 varit återupplivad åter fallit bort just här, det har
 inte varit några majbål. Förut om även här det varit
 elden här på flera platser, det finns gott om höjden
 här i den kuperade terrängen i för resten kunde
 man tänka sig privata lilla majbål på samtliga
 bräde som man passade på att bränna just då
 även i dalarna. De "riktiga" bålet som tänt o som
 man sunnets kring under logleds stämning o liksom
 även med musik tal o sång o som ordnats av de
 ideella föreningarna o sammanslutningarna
 scouterna o ungdomsföreningar på orten högst
 eller mest dominerande punkt den o.k. Gimmver-
 mans-backen strax norr om Pumpa bopling den
 de senaste åren vid Hornholm o det man tiggade
 med musik i tågen här i år stopats o det har endast
 blivit ett scouternas gäckligt inom sambandet
 91. Ots! 789 miss tillika ut 149 kopier om ut 90 i sammanslutningen av arken.

Här skak intill mitt hem har varit i ären äldre som
dat material till ett bäl i den s.k. Lönebakken i st
Nim av Lindby amnek utmärkt som en gång blivit
anskylt till postbyrågård men som dess väthe, om
det är samt som sagt, aldrig betrivt tagas i bruk. Där
började omkr 1930 barn o unga utom tanke på någon,
skall jag kalla det utval, endast för det var utval
o för de varit o sett något om o en majbil, samla
vis i brate som det fanns gott om, då man alligen
redgade undan i markgränsen o bring kunnas i
så tändes det på i närbringan under några åders
uppsikt o därmed utspjottades den en red
ben varit bortglömd under många år. Som det
visade sig var ett lamsplag tillfälle att för-
rika gamla papptab o nästombräcker timmer
na m. km också de som hade sadant som de ville
vara av med med sine bidrag till dessa majbil
o det blev varje år när inte värdet hade absolut

binden i vägen och ganska märkligt väl där till
både mytten i näse men utar något intellektuellt
instyck, men det gamla lirosas upp, allt fick ja för-
sigga under någon ålders uppsikt. Avon vi såväl
som många andra samlade värt utrop ja någon
en vära backar i passade ja uti trämna det samtidsigt
i i flera vi som det ganska till med sådana märket
som rekonditioner till det stna. och som sagt i an kan
inga till Tombs var i närmaste grannskapet eller
som varit synliga trämpan men väl ja andra
platsen ej så långt trämpan exempelvis i Skorråge.
Vi kan nästan säga an varit någon familj kan
kan so ja kaffe valborgsaffar ja även i an men
vi fick i an till ja ingaves oflu bålet ja Larebacken
som vi armars varit för byrnen när vi stället vid
kaffeländet i vår stuga.

Behållande äldre traditioner så berättade min
svärfar att de i hans ungdom på 1860-70 talet

brukade samla till öfveråldra; Gärdsbrä; Trak-
ten av Sillesjö öfveråldra bring det öfveråldra öfver åldern
öfver åldern som det hörde till gammalt red då,
men den brukade de då också vid justlagen samlas
för att ta till "ta ringarna" öfver åldern det inte en
visst sammankommande mellan denna red öfver åldern
andret som då också hörde till öfver åldern i
festen därefter. Det var mig så blev inte den som
reglade i ringtagningen mägrevne med utvald
mägrevne vid festen på valborgafton. Jag minns
att värfva red att den vinnande brukade ta till
en sällskapet att slippa till den mer än för stunden,
öfver åldern låg armarna så nära till handa.

Behöfande mägrevne andret upplivades också
denna red mägrevne samtidigt med till andret
en bäl, kanske något före efter att ha varit
brutlag i många år, mig lika länge. Då bröjde
ungdomar med sångvort öfver med joll öfver spel draga

omkring i hus o' gäddar från beälmningen till utaf
nätter o' springa majvisan o' bli trakterade eller på
någon annan sätt man inte önskhade på dem in o' bjū-
da på dem. Men var på olika inställ el därtill o' även
majsringarna kunde ställa sig olika men hus som
lever så vill man inte låta dem fulla vras en i
det jullet var det sig likt som i äldre tider. Jag
minns både de gånger det var mycket nöjsamt
ja nästan högtidligt, när de unga kom nyktert
i tråkigt o' melode o' spring vackert i stämning julen
jick som pång o' drack kaffe med dopp i gick igen
springande tråk- versen men jag minns också i
gången när det blivit för riktigt teckering, kom
skri på en enda ställe där man på så sätt förstod
det hela o' det isoliga på så sätt slutat slut det
örjaf. Det kunde också hända som var en gång att
hus brändes i en guld bände väl till gammal tra-
dition o' gas majsringarna en papperspise med

ägg som ja från var sed Dessa majsprungare kom från
 tid mitt hem förande sin äggpare som det inte
 alls fristod meringen med de spelade i ring
 men kunde ha tillhörerna från från endast gemene
 o berättade. Åsa Lindby skolbarn (Lovenströps)
 de som ägde senare gick i flera år omkring i
 socknen o ring "Majiby" så på 1930 o in på 1940 talet
 så lärdes där ägde vinne på den gamla tradition
 o lärde dem ringa majsring utstaf. De gick så
 städast o ordentligt som om de haft läraren med sig
 på gård till gård o ställde upp sig där de visste
 man kunde dem o ring i sin bost. Var utom på vänt
 påspringar men dock diskret att ridan o o ställa
 ett fat med bärn i det öppna fristret o de gick
 om på ring o hela truppen seg o bockade o togade
 vidare ridan de sprangit i dock-beser o när de gått
 rätt om träden de gick ut i liden först i Takshög
 Du var då inte på att samla till någon skolbarn o.d.

de samlo och slantarna, endast barn som var med i sång
 en i stolan och en med, utan slantarna delades
 deltogarna emellan när de stilledes ut i de folk de
 kulla vara ute hur länge som helst. Detta var en
 vacker red som varit värd att prövas men även
 den dag bort, det blev mycket folk i nya red, de gam-
 la byskolorna där lärare, barn och prädian på
 vandra på ett särskilt sätt än inte mer
 eller när jag tar till exempel först så långt jag minns
 minns på vidare vad jag varit samma gamla beaktat
 tycker jag mig finna att traditionerna såväl
 vid Velling som andra tillfällen brukats och återkom-
 lits med generationernas värlingar, under en gene-
 ration har de ha varit utdelade på grund för att
 så återuppta under nästa mer, förefaller det för
 allt kortare perioder med allt svagare strid
 för var gång de återkommer, trots allt mycket i
 tiden tycks de ha varit ett helt och försvunna.

I smärre åren bli allt värre. Själva majorsan
 kan ju också den undgått smärre åren i
 blivit allt mera profan. För när den ju egentligen
 är för till "Vår kare" om ett godt år och om sisterna
 blev alltmer. Jakt på i skolorna allt efter som man
 gick i majorsarna som att kras länge bort på
 byn med dess gårdar där man enligt sin sin
 utgåva bryt medan man var riktiga i stånd.
 Repningen lydde ju från bryt: - "Vår oss allom
 nädig Gud med glädje" - Sedan blev det: -
 "Gläd oss Gud med en så gurlig sommar" -
 "Allt fler besvar som inte länge ögde någon
 tillämpning om kunnat, matit, boete m. m.
 Jök bort i sin yngre man eller yngre på 30-40-tal.
 - Sommarer är guldiga ju ungdomen - "Oven
 den fula besvar kan visst undvika något men
 den är alltjämt ful, något man vill und-
 vika att vara.

Ja så var det bäst o kunn det var i år kan jag sedan
sämma, indet may väl o inte kulle något may-
springare här men ännu ett minne kommer just
nu för mig. När våra barn var i skolåldern runt
1930 lärde de o grannens små små väl o detta
kunde uppliva gamla minnen hos de gamla Huset
grannarna så de lärdes lära o kom barand med
mågn riskrippa eller lång balusträde för att de
var välskulle flamma högt.

1ste Maj är ju numera helgdag men för oss det kan inte
skett som förändring av denna anledning. Vi är ju
bönder utan anställda o våra uppstr sköter som vanligt
och tycks det som om det för de flesta här som då ha
en hel pådag använda den som arbetsdag för egen
del. För oss är det mest en vardag då vi inte för
mågn tidning. Men, materiellt sett vill vi us gända
på denna dag ha lite försök av att det är en my
årshel som går in i dagens material bli alltid

värbetonad. Vi ha ju själva tillgång till en del av
varens prinner i den vilde vi ha på bordet då det
är nästn i kummin, för vi det fridga vi den
smare ansettad som soppe på samma sätt som nästn
men utan kryddor eller annan smaktillsats, kryddgrint,
som skulle förtaga kumminens egen fina krydd-
smak (kummins-kål). Som efteråt en kekka med
färs på arber. Sedan var vår middag o så var
vi färs spenat med mjölkst skinka till en annan
vår middag så nog kan vi fira varens när det
gäller maten.

Beträffande majfirandet sådant man jämsst
tänkt sig det, politiskt, så har jag aldrig haft
något intresse därför o kan aldrig gått med i något
demonstrationslag men minns mycket väl hur
ortens folk storknade till samhället (Spurup)
vid reblats början för att se på demonstrations-
laget. Det var då något nytt, gatorna var bemantade

med folk som det varit kamrat där tåget gick fram
med musik i fann i stunden. Sedan det fanns ju
något ett demonstration för då de entusiastiska
demonstranterna, även de kvinnliga kunde fatta
tåg i åskådare för att dra dem med i tåget med
eller: "Sint upp i ledet, stå inte där i gata!"
Så barnen gick ju med i ju flera som följde med
i ledet, med eller utan tårar på vad det gällde desto
bättre, deltagandet räknades därför när det utda
skross om anställningens. Då fanns här ingen folks
Påsk utan talen hölls på tåget där talare som
Thorsson i Palm m. fl. ledde sine åhörare med
tal om allmän välfärd i arbetstid. Jag
minns också när flera av yngre arbetarna vid
de stora gårdarna anställt sig till organisationen
att vi ska här komma i tittade på när alla arbetare
på Skarbys gård i något tåg togade till skugga för
att där anställda sig till demonstrationståget där.

Torné, mitt stödet av 1868 talet minns jag att folk
här på kan kunde resa till skolan just för att se på
demonstrations tejet där i så beaktade där om i
festlig uterum i tälven i Parken, då fristad man
inte mycket där är ute på landsbygden men
det var något nytt i man var nyfiken där på.

Så går året som gång i det här varit Pingst men
för vår del har ett sånt ryktedomsfall inom familjen
hindrat oss från att fira denna högtid på ordligt sätt. För
egen del orkar jag inte mera med något frände genom
resor i utflykten men de unga söka sig gärna till någon
vacker plats just då när det är som friskt i naturen
Pingsten kom så rent att allt stod i sin färg. Själva
går jag njota mig med blomster i gräset i vår egen
trädgård i den är inte att präta der kallas just nu,
men tackar går tillbaka till ungdomstiden då man i säll-
skap med någon eller några goda vänner gick till någon
av de närbelägna bergadernas trädgårdar i skogen

är något av äsgrus är nyutslagna boskar i de blomster
 som fanns i Lee Käskyholmns då vitkötta trädgård
 är som då för omkr. 50 år sedan inte var tillfamnades i
 allmogens trädgårdar, då var det då mest "gammeldoo-
 nster". När man så återände hade man med sig
 boklörsmasken & gullivra den vitkötta på skogen
 stöme ändringar på någon vid Pingst hade man inte då
 inte var det heller så lätt att komma längre hemifrån
 unga bilar, färre cyklar, man fick välja sig till apost-
 och hästarne eller resa med fäg eller hästskjuts.
 När jag var barn brukade vi också många familjer i gran-
 skapet göra sällskap till Käskyholmns park & trädgård där
 man fick gå utan att bli utvisad, endast föräneriet var
 fäst för påseende. Så kunde vi avsluta utflykten med
 kaffe för hela sällskapet i mitt hem när vi kom tillbaka.
 Ibland kunde denna "utflykt" ske vid midsommaraften
 då man på midsommaraften också kunde få se på något
 av kerusketets fest för de anställda vid gården.

Dock, det var bara vi firade vår Pingst i min ungdom, givet
vis gick man också i kyrkan några av dagarna. Likhet
använder för i min fjärr som mig framgår av detta det
är endast det att anspråket i tillfället att uppfylla dem
stigit så oerhört under ärens lopp i att människornas
samtidigt blivit allt svårare att tillfredsställa i fullt anspråk
på att bli glad i stället för att vara sig själva i njuta livet
i stället, det skall man vara fast i flykt i allt. För 40-50
år sedan var höjden av pingstfirande när man spände
för charabangen i kyrkan till Bökberg, något som var
mycket vanligt i bondelagen där det fanns ungdom i huset
där kunde det få något av tradition över sig i det blev
också en härlig resa i saktis mak genom de vackra skog-
arna. Vill jag gå ännu en generation tillbaka i tiden
eller till 1870-80 talet så rörde sig ungdomen också då till
skogen, en del till en gård i skogen där man dansade på
gästbanan till byggespelmannens pol. klänning, berfids
toner. Minna vårfrämlingar som var på Gärdströ brukade

ett de i sin ungdom på 1870-talet brukade dansa i Margarets
skolan vid en egentligen värt bok med mycket lag i
vid piano, där spelmännen kunde rita, som kallades för
"Kvartettlingja-bögen" = kvartettling-bögen. Det fanns gott om
skickliga bygdespelmän där i orten i ö. omkr. Sinsinge. Där
var Ola Jönsons (Jesperana?) flera rytmiska danser en system,
ö så "Vildtina" = brödena Wildt med flöjt i klarnet i en ström-
kore med bespil. Den ene av dessa bröden var skicklig blåsare
o komponerade också själva dansmusik.

Vid den tiden var också jämnåriga skolan - Ystod mig i
det var mycket i utlösa tag. Skarsvins bolm med sin
de nye kyrka i slottet med vackra omgivning var en
mycket anlita utflugsställe, helst om där också de fanns
en garna vind präst, Mauritsen hos jag kan bette. Det var
ju i första hand de religiöst intresserade som sökte sig
dit vid påsk Pingst o Midssommars o andra vackra sommar-
söndagar, o många gick där långa vägar dit men även andra
ga många andra drags dit, det var liksom "musclernt" då

När i Svensk Traps o Tullstraps ochman hade man under samma
 delen av 1860-talet en klubb av musikh direktör Grönson,
 som brukade åska med orgeln på Pingstdagen o på så
 sätt skapa något av dramatik av texter, ~~en~~ när under gods-
 tjänsten vet jag inte precis, då kom det folk så kyrkan blev
 full ej indast rökstenen utan långt bortipån för att höra
 just detta. Detta om Pingsten blev ju mest om tiden som varit.
 Mitt ommarshildetandet kommer att gå samma stiel, man
 är för gammal för mest o detta är också så obestämt flyktigt
 på något sätt, det för mig en kommande generation skivas
 om när över det för något av minnets skimmer över mig
 o liksom något det är både så mycket i ungdomens ty-
 ken man i dem som är äldre finner inte något gripbart.
 När i varit hem för i flera också denna tid till i stillhet
 av nämnd antedning fast, även om inte sjukdom kom-
 mit emellan hade mig en gamla vikt av med det också
 i kan omkring oss kan komma o så sedan, men de unge
 hade väl rökt mig hemipån någon av dagarna. Men, mig för

Tänkarna tillbaka till gamla tidens firande av mid-
sommaren med vaka, lekas o' dans kring den lövade
majstängan å "Korsbjör" eller annan lämplig plats där ung-
doms förning en man var med i vade sig, det behöves inte
så mycket hjälp utifrån för att man skulle ha roligt då
man emen kunde vara sig i behöves inte ens o' man gav
sig också tid att ätina ett mjödrag. Enda betalde hjälpen.
Var ett par spelman o' jag minnas från min tid vid folk-
leksklubben i midsommarfirandet vid Korsbjör eller annan
ställe där lekarna (Purrups) det var Nils Buhre förbjöd det
man då omkr 1910 kallade moders dans d. o. s. sådana danser
som två-steg o' one-steg som några lärnade vid "en äggstjuka
arkens gång över gårdens kullenstenar." Han sig helst att
man dansade ringdanser o' sjöng till o' det gjordes man och
made hjärtligt roligt.

Jag vill gå ännu några år längre tillbaka eller till ca
1904, en midsommar som st. särskilt klart för mitt område
det har kanske anses för ovidkommande o' allt för personligt.

i detta sammanhang, men så är det ju alltigenom i denna
skildring därifrån vill jag låta det komma med. Jag var
som barn inte bortskämd med resor så det var en upplevelse
när jag fick följa med en gammelfamilj till deras ståtstuga
på Boste, jag var 15 år då. Där hade man fasta traditioner
"Kittsup, sedan in gått från Ö-Tup förbi fyra halvgranna i
Tungvuddlingarna längs kusten, emot med ett stort luffat
rågöl med myfärgad i myrtekt till det förde till när var
gammelfamilje med familj som för att försöka om man i
sitt tröstiga barmdomshem i aldrig blev någon fastställt
omakart bättre än denna enkelt anordnade ståtstuga till.

På kvällen var vi med när mejstangen restes på "gås-backen"
väster ut från läget, en gubbe med sin sillebrin för den gånge
kastad med en lida ölflaska sprjole för tröst och handet
men där dansen var kommit i gång gick vi därifrån till
berget i byns gårdar med medfärd blommor kunde också
till traditionerna o hur var o en hundar vilka sedo på sina
kärns gravar var för mig en gåta då hela lägets ardelning

som en byskan som ardelat med lekadana o lika liiga buk-
 bmskaghar sa breda at de nastan helt tuchte garvplatsena
 hade thersklippt almshis buelom i uten over hela brastet.
 Des stid rystarna en stund typta en stund jomfri gararna
 i vana dagar skulle man saga at de agade dem en tygt minnet
 men det te guppel var inte kant da atminstone inte es dessa
 enkla o okomplicerade manniskor. Langt utat pratte minn
 jag att jag stid ute pa prestabru till den laga tyftige stu-
 gan o nyot en det sammande, starka o bekriivlige doften
 av saltatten, tang blandades med den starka doften pa
 de sma tappomas miljner sma rosfaigade nejlisen i
 garbuckens midsonmarblomster. Far garbucken i visten
 tyod ursaken pa dansen bring majstangen, några meter
 spar mig blubbade vagnar o lite länge bort blubbade
 pyren, allting var sa vackert o nastan o vackligt o vack-
 de pa något ritt tidligt eller, det var visten midsonmarens
 denna idyll pich pibbi ostid Redan vid nagan skulle den
 rasnas nar vinn bröt igenom o fylldde tappoma med salt-

med saltratten i huset där jag står o flera med den senaste
ihop som en Bäste i dag är en idyll är ändå allt detta
det ursprungliga o odefinierbara bästa, det tidlösa o eviga
erika o omedelbara. Det är mig den mildsamma jag
helst återvänder till i minnet, annars försöker jag flera mild-
samma dagar tillsammans med mängden av ungdom o ännu
äldre i en skogsbäck vid Kästbyholm den vackraste ungdom
fröningsen såväl kyrkliga som Lög. Lutherska. Här var det
kunde man då i början av 1900-talet äka till men det betydde
hellen ingenting om man gick genom skog o ängar i par 5 mil
fram i det på den tiden. Ja, så var jag fört minne mild-
samma för nu är man gammalt o riktigt hemma o lever
på minnen men sådant är livet gång, därför när man
om skall skriva om rikt mildsamma frände blir det
som det blir, mest om det som varit.

Uppdrag

22/11 1956

Forts.

4de böndagen = Tacksägelsedagen för oss också näm-
nas med några ord. Denna dag har kanske längst
bebehållit sin ursprung som helg söndag bland
menige man i skammeliga bland jordens brukare
o präglats av en medveten eller osäker Tacksamt
o respekt för Gud i ord av oss äro grida.

Det är inte många år sedan man inte behövde
vara någon gammaldags "läsare" för att tycka att
det stod mot vad som var rätt att arbeta ute i
betfältet på denna dag som man ansåg borde vara
i god ät stillhet i god Tacksamt för ord man
fick om äro varit gott eller ej.

Jag vill i detta sammanhang nämna ett exempel
på att det inte alltid har varit så att de stora
o mere avancerade församlingarna i kyrkligt hän-
seende, o o. beträffande t. ex psykologi mycket gott i
spekt. När i Gouströy har man mycket mycket psykologi
med blommar o alster av markens grida längst inna.

det blev red. Spurns ja redan rephes brigen da
 mig prast, klockare o baryfrening kom till o det mig
 skedde en uppnyckning i en godare stiel an forut.
 Det var da ej alle vordelig att avon utrochnes folk
 sokte sig dit just pa backsagelse dagen de lo for ut
 kyrkan var rymd med mig sag ocksa da for att
 man kunde vanta att da vardande mastra hor pe-
 de bantur Johan Malin da skulle lagga ut kon-
 cept isido o lata en valtalig ut flida jitt, han
 var namligen en valtalare av rang nar andra fol
 pa. Det kunde da handa att han en helt vanlig
 somdag hade undan konceptet o hole ett timslangt
 med spänning utlysnat tal om något i naturen
 eller over ett rumme for just konmit pa s. s. en
 gang en "predikan" med rumme fran en bokst
 valdesbra hans lilla plockat; en annan
 gang over något han konmit pa just som han gick
 in. kyrkan o sag att smiliga ar menig heta valde

den märkte dystra norra sidan av kyrkan, och den södra
 riktiga när de gick mot ingången. Detta var något som
 avvek från vad man vanligen var vid så det drog folk och
 stäppte att man varit där och dess stäppte att det hade
 misslyckats bekrä. Vidare, tal för man väl närmast
 kalla dem i till predikningarna återgavs och så bland
 i ortspressen när någon som maktade med det varit
 tillstades och antecknat ur innehållet och även om
 prästen någon gång på tacksägelsedagen kunde bli
 en missräkning så en den mycket kyrkan
 något som avvek från det vanliga det var hög-
 tidlet. Sjätt minns jag en gång för ca 40 år sedan
 då jag var med som födder vid ett barn och att
 man ville ha detta just på den dagen stäppte att
 kyrkan då var så gammal, sådes härra, i träbän
 präst och barnens himmel altare och överallt, koret
 och himmel dörrarna som utgjordes då att ett vanligt
 handfat mursten, träbän och brasse.

Men ännu i hemmen var ättens jämn en annan än i vår
tid denne dag man liksom hände mig mer be-
vande är i Torsås mot jäs men är nu på tiden
det var på inte heller det jämt som nu är man
hade mera tid. Skillnaden mellan stad & land var
mera märkbar det gån nu och också till till. Den tid
låg inte så långt tillbaka då byarna & lands byg-
dens arbetare var mera hänvisade till sig själva
& berende av den större lät växa på marken. Kä-
nande finns också en tanke att man skulle straffa
om man inte var mjöd & Torsås på vad man lät
växa. Sedan var ättens tanke hos den gene-
ration som gick bort ombr. rehelshipt. Nu får ja
helt sägare dagar med mycket kyrkor & skole-
vesper men allra det bästa är inte de samma
som jag minns från min barndom vid rehelshipt
Jag kan inte gälla utan på ämnet mer kanske som det
för kommande generationer kan viss värde att visa om man

När du kunde te mig i en liten lands och byska från 1900-
 talens början. Tilläggsvis om hansthe att jässta jag nämnde
 var "usning". Först var det gamle musikdirektör
 Egnans som som dag folk till förens Traps byska på jungs
 dagar. ~~men~~ ^{de} han lät orgeln stå. En annan sed
 dagg intresset till förens Traps byska det var när
 bysks drängar förorde, vi utkalligket genom att
 "skapa gystan" vid bekgsnäsringningens tuktade
 efter. Det skedd på så sätt att de hote, blaskan
 klapp o söng de den runt blaskan kante i den
 som hote ut längst var dubligast. (dessa var under av
 ämnet.)

All helgma dagen är ja nu en jässta ende helg dag
 alldeles ny men var en helg dag som kommer att ja
 helg karakter. Gamla gransnyckningon Traps ja
 Tenkerna in i andra bann om de var dogliga o
 alla är lika engagerade alla ha ja autentiska
 graver att många o att Takka tillbaka ja det

Men våra till allra först efter tanken & helgstämming
 kyrksbesök eller stunda vid sådant religiöst program.
 Beträffande den nya leden med ljus på gravarna
 så emmanerar den väl från stadsborna & kyrkan kan
 inte varit rent att till upp leden. Den är hela leden
 med grasplattor med ljus & i fjor var det
 också en hög tidlig kveldagsstund på kyrkans gård
 sedan seanter & ungdomskretsens medlemmar
 deltog i tändningen av ljus men i år kan jag
 inte varit något sådant nämns men ljusen på
 gravarna den tycks bli allt fler, ännu att se
 om leden främjar att bilda tradition. Den på Hous-
 tings kyrkogård blir förseksamt en enda ljus
 hög det är närmast upprätt från staden men i år
 låg den bakom gravorden såvitt & ingen ny har
 kommit till men väl kanske man gravarna till
 denna dag & mycket med blomman.

116. Skivans efter kommer is att fira i vår kom med
 * Det blev samma högtidlighet i år men på söndagskvällen.

Landskap: Skåne
Härad: Wommenhög
Socken: Skrupp n. fl.
Uppteckningsår: 1954
Berättare: Elida Olsson
Berättarens yrke: Lantbrukare
Berättarens adress: M: 5 Svansjö Skrupp
Född år: 1899 i Skrupp
Upptecknare: Densamma

FOLKLIVSARK

Fr. Danielson till handa. Institutionen för forskning vid Lunds Univ.
Jag skulle gärna vilja säga dig rätta ordet om krigsåren men det blir nog lite ofullständigt i och för sig om alla helgerna. Brevbäraren stod övertalad medan jag gjorde som om inget hände o jag hade skrivit att jag inte varit något om några krigstid. Jag var i Skrupp o som vanligt med lantbrukning när jag kom att kasta en blick i tidningen jag först fann o där fick jag det varit på söndagen. Därpå fick jag inte tid att ändra uppgiften utan skrev i hast ut kommentar med till i kanten o klistrade upp brevet o försäkrade om att jag inte kunde göra något om det passade, jag kunde inte skriva något mer utom en.
Elida Olsson.
Slipsnummer: M. 15508: 116a

Ifyll ovanstående uppgifter! Skriv uppteckningen endast på den linjerade sidan!

IVET

för k

rotel

opp

Minnesgudstjänst

till erinran om under året avlidna medlemmar av Skurups församling hölls på söndagskvällen i Skurups kyrka. Uppe i koret lys-te rader av ljus, ett för var och en under året avliden. Kyrkoherde Gunnar Wallin tillkännagav de avlidnas namn och därefter följde klockringning. Kyrkoherde Wallin predikade om vår nådatid på jorden. Efter Välsignelsen och ps. 357 spelade kantor Gustaf Rosenbergs Preludium av Bach. Församlingen uttagade och medlemmar ur Skurups scoutkår tän-de de talrika ljusen på gravarna. Snart tindrade och strålade ljus både på nya och gamla kyrkogården samt Södra kyrkogården. Kyrkokören sjöng från entrén till vapenhuset Härlig är jorden och kyrkoherde Wallin föredrog den medeltida begravningshymnen Nu tystne de klagande ljuden i sitt ursprungliga skick. Till slut gick kyrkobesökarna rundgång på kyrkogårdarna till avlidna anhörigas gravplatser.

mästensgäs, som i sin blivna ankas, det har alltid
 varit en gäs tänka mer det är fast tradition
 om vi nog inte kan tänka oss att byta kanske
 om det vill till att vi i regel självre fide upp
 råddana djur, men även om vi högt är inte ha
 gäss eller ankor inte vi inte avstå från vår män-
 tensgäs utan då köper vi en. Men, svarta oppan
 kypas vi över, den har vi ingen friskelse.
 In, i man saknas vi är allt på enkla män-
 niskan att friska det fina med den o säger som
 de gamla - "De är usla med på kypsta folk &
 inte för enkla bunnar." - Vi fridäger att avstå
 från oppa e.d. o källa oss till gäss-ankor med
 tillbehör av äpples, plommen o så uthälle o där
 efter en lätt flumatt o en god kopp kaffe.
 Mästensfirandet utgår på en ljuspunkt. Den dagliga
 truste utskande i regn o mush i befallbet.
 Därmed var också utbildningen är ärets gång tilländan